

Drahí bratia a sestry, drahé matky a otcovia, drahé rodiny!

Dnešné evanjelium zaznelo pre nás opäť ako posolstvo nádeje, Boh chce prísť k nám a urobiť si u nás prýbytok; chce nám dať svojho Ducha, ktorý nás naučí všetko a zanecháva nám svoj pokoj. Nech sa Vám teda srdce nestrachuje?

Drahí rodičia, predovšetkým Vy potrebujete vždy znova počúvať tieto slová a čerpať z nich novú nádej. Poslanie rodiča je dnes poznačené toľkými novými ťažkosťami! Koľkokrát sa Vaše materinské a otcovské srdce strachuje o to, čo bude s Vašimi deťmi, ako im odovzdáte pravé hodnoty a ako si ich uchráni pred toľkými nebezpečenstvami, ktoré im hrozia.

Je dobre, že aj spoločnosť prejavuje snahu byť Vám nablízku v naplnení Vášho poslania. V dnešnú nedeľu mnohé krajiny sveta slávia Deň matiek a o dva dni si celý svet pripomenie Medzinárodný deň rodiny, vyhlásený Organizáciou Spojených národov v roku 1994. Mohlo by sa niekedy zdať, že ste vo Vašom rodičovskom poslaní osamotení. Avšak nie je to tak. Vy nie ste osamotení, ste predsa v Cirkvi! Napriek tomu si uvedomujeme, že na praktickej rovine zostáva úloha rodičov v spoločnosti stále nedocenená, alebo je dokonca vnímaná a prezentovaná ako prekážka či zbytočná záťaž.

Rodina nemôže kráčať k šťastnej budúcnosti bez dobrých rodičov. V Božom pláne so svetom, je Vaše poslanie veľmi dôležité a Cirkev je poslaná neustále ohlasovať tento Boží plán a napomáhať jeho rozvoj. Aj preto sa práve dnes na Deň matiek, obraciame na Vás drahí manželia a rodičia, ako Vaši pastieri. Vám, matkám, ďakujeme za obetu a bolesť, ktorú ste priniesli, aby ste priviedli na svet nový život. Na tomto poďakovaní máte účasť práve Vy, manželia, a otcovia, ak Vaša starostlivá láska a blízkosť vytvára, od prvej chvíle prostredie lásky, v ktorom sa nový život môže rozvíjať a rásť. Pripomenul to Boží služobník pápež Ján Pavol II. vo svojom Liste rodinám: „Pre civilizáciu lásky je podstatné, aby muž cítil materstvo ženy, svojej manželky, ako dar: toto skutočne má ohromný vplyv na celý výchovný proces. Veľa závisí od jeho pohotovosti zúčastniť sa správnym spôsobom na tejto prvej fáze daru človečenstva a dať sa vtiahnuť ako manžel a otec do materstva manželky“ (Gratissimam sane, 16). Za takýchto okolností sa rodina stáva prvou „školou úplnejšej ľudskosti“ (porov. Gaudium et spes, 52).

Táto prvá škola - rodina - je však v súčasnosti zasiahnutá rýchlymi zmenami v spoločnosti a kultúre natoľko, že v mnohých rodinách zavládla neistota pokiaľ ide o vlastné úlohy. Iným rodinám zas bránia v uplatňovaní ich základných práv mnohé okolnosti zavinené nespravodlivosťou (porov. Familiaris consortio, 1). Aj v našich farských spoločenstvách cítiť tieto dôsledky. Mnohí z Vás „sú svojou každodennou existenciou prežívanou v láske viditeľným svedkom Ježišovej prítomnosti“ vo vašich rodinách. Mnohé iné rodiny sú však do hĺbky zasiahnuté ťažkosťami, ktoré nie sú schopné zvládnuť, ak nenájdu, pomoc a oporu vo svojom prostredí (porov. Ecclesia in Európa, 90-94).

Ďakujeme preto spolu s Vami Bohu, že za posledné desaťročia vyrástli na Slovensku mnohé spoločenstvá, hnutia, združenia a organizácie, ktorých členovia vložili svoje sily a schopnosti na pomoc rodinám prostredníctvom programov, stretnutí, vzdelávania a rôznych ďalších iniciatív podľa svojich vlastností a dosahu. Ťažkosti, v ktorých sa dnes rodina ocitla sú natoľko vážne, že si vyžadujú veľkú a veľkodušnú spoluprácu na

systematickom hľadaní pomoci pre posilnenie rodín (porov. Familiaris consortio, 72),

Takáto spolupráca sa má stať svedectvom o Bohu, ktorý je láska. My sme spoznali lásku, akú má Boh k nám a rodina je prvým miestom, kde sa človek s touto láskou prirodzene stretáva. Ak je toto miesto oslabené, musíme nasadiť všetky sily, aby sme ho pomohli posilniť. Svätý Otec Benedikt XVI. nás vo svojej prvej encyklike učí, že prejavovať lásku voči biednym každého druhu patrí k podstate Cirkvi tak isto, ako služba sviatostí a ohlasovanie evanjelia a že láska má byť zároveň usporiadanou službou spoločenstva Cirkvi (porov. Deus caritas est, 20-22).

Úlohou, aby táto služba aj v našich podmienkach bola systematická, je poverená Rada Konferencie biskupov Slovenska pre rodinu a mládež. Cirkev aj jej prostredníctvom neustále hľadá nové spôsoby pre obnovu a posilnenie pastorácie rodín, v tomto úsilí sa však nemôžeme zaobísť bez Vás, drahé rodiny. Vám treba priznať jedinečné miesto na tomto poli. Váš apoštolát sa uskutočňuje na prvom mieste vo Vašej vlastnej rodine. Tam sa stávate apoštolmi jeden pre druhého a pre Vaše deti, aby cez Vaše svedectvo mohli, zakúsiť, že „viera nie je iba kultúrne dedičstvo, ale je neustálou akciou Božej milosti“ ako to krásne vyjadril Svätý Otec na Piatom svetovom stretnutí rodín, vo Valencii a pripomenul, že „kresťanská rodina odovzdáva vieru vtedy, keď rodičia učia svoje deti modliť sa a modlí sa s nimi, keď ich privádzajú k sviatostiam, a vovádzajú ich do života Cirkvi“ (homília Benedikta XVI. na záverečnej svätej omši V. svetového stretnutia rodín).

Ovocie tejto viery, nádeje a lásky sa potom z Vašej vlastnej rodiny bude môcť šíriť skutkami duchovného a telesného milosrdenstva aj na iné rodiny, najmä na tie, ktoré viac potrebujú pomoc a oporu (porov. Familiaris consortio, 71). Chceme Vás dnes preto pozvať na spoločné dielo obnovy rodín. Váš mladé rodiny, ktoré ste často preťažené úlohami, pozývame hlavne k vernosti láske a pravým hodnotám rodinného života. Rodiny, ktoré sa už cítia silné pre apoštolát v službe iným rodinám, pozývame na spoluprácu pri spoločnom hľadaní nových možností, pretože „k spontánnosti jednotlivca treba pridať aj plánovanie, predvídanie a spoluprácu s inými inštitúciami“ (Benedikt XVI., Deus caritas est, 31b). Ak sa chcete zapojiť do takéhoto hľadania foriem dobrého apoštolátu vo Vašom okolí, dajte o sebe vedieť aj Rade KBS pre rodinu a mládež, a to prostredníctvom Vášho kňaza vo farnosti.

Sme presvedčení, že spolupráca s Vami bude ešte účinnejšia aj vďaka vzácnnej ochote napomáhať toto úsilie, ktorú prejavil Inštitút Jána Pavla II. pre manželstvo a rodinu v Ríme. Je to príležitosť mať podiel na ovocí výskumu a práce, ktorú z poverenia Jána Pavla II. už 26 rokov tento inštitút vykonáva na poli teológie a pastorácie manželstva a rodiny.

Celkom iste v tomto spoločnom úsilí budeme pozornejšie počúvať hlas Božieho Ducha. On nás naučí všetko a pripomenie nám všetko, čo nám hovorí Ježiš, aby sme sa tak cez činorodú lásku mohli otvoriť pre Boží pokoj, ktorý nám on sám zanechal (porov. Jn 14, 26 - 27).

Nech tento pokoj spočíva v našich rodinách, vo farských spoločenstvách na našom Slovensku i v celom svete. K tomu Vám, na príhovor Božej Matky, ktorej 90. výročie zjavení vo Fatime si dnes pripomínáme, a svätého Jozefa jej ženícha, žehnáme v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.

Vaši otcovia biskupi

Učme sa od Ježiša milovať

Kto hovorí o láske, od toho sa čaká, že ju aj primeraným spôsobom prejaví. Platí to nielen vo vzťahu medzi ľuďmi, ale aj vo vzťahu k Bohu. Podľa čoho poznať kresťana? V známom diele Jesus Christ

Superstar, Mária Magdaléna vyjadruje svoje city ku Kristovi, začínajúc slovami: „Neviem, ako ho mám milovať...“ Ježiš sám dáva odpoveď: „Kto ma miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať...“ (Jn 14. 23). Prečo Ježiš pred svojím odchodom k Otcovi pripomína slová milovať, zachovávať, veriť, pokoj? Boh, ktorý je láska, chce prebývať v každom z nás. Náš život po krste má byť naplnený opätovaním lásky.

Dnes nedochádza iba k devalvácii ľudského slova, ale i citov, a to nielen voči blíznym, ale i voči Bohu. Kto miluje, zostáva verný slovu, ktoré dal, aj v citoch, dokonca i vtedy, keď si to vyžaduje obeť.

Svet neočakáva od kresťana frázy a neuskutočniteľné sľuby, ale skutky. Matka Terézia, dnes už blahoslavená, novinárovi na otázku, čo by sa malo zmeniť v Cirkvi, odpovedala: „Váš i môj vzťah k Cirkvi. Aby sme ešte viac žili to, čo Ježiš učí.“

Svätý Ján, evanjelista, napísal, že Boh nás prvý miloval, a preto nám poslal Syna, aby nám zjavil svoju lásku. Je samozrejmé, že tí, ktorí sa milujú, chcú vedieť o milovanom všetko a zverujú si tajomstvá. Kto miluje Krista, je ochotný zachovávať jeho prikázania, prijímať jeho pravdy, buduje v sebe príbytok pre Boha.

Všetci sme stvorení pre lásku. Jeden druhého pred Bohom nemôžeme zastúpiť. Kto miluje, má byť milovaný. Uvedomujeme si, že nás Boh miluje a čo od nás žiada. Od nás sa očakáva, že mu lásku opätujeme. Ako možno poznať, že sme kresťania? Tak, že plníme Kristovo posolstvo lásky a pokoja, že vieme žiť s Kristom aj vtedy, keď Kristus v našom okolí zomiera.

Zamyslime sa a prejavme lásku k zmŕtvychvstalému Ježišovi cez konkrétneho blížneho, udalosť alebo vec. To môže byť začiatok, že sami budeme od iných viac prijímať svedectvo kresťanskej lásky.

Eubomír Stanček

Duchovná obnova bude v piatok, v sobotu a v nedeľu o Duchu Svätom.
V piatok i v sobotu o 18:00 prednáška – Svätá omša a poklona Najsvätejšej sviatosti oltárnej.
V nedeľu o 14:00
v rámci deviatnika k Duchu Svätému.

Áno životu

Milý Bože,
obdar budúcu matku radosťou, odvahou a silou,
aby mohla na tvoj svet priviesť nový zázrak.
Obdar ju hrdosťou a vďačnosťou,
lebo je bohatá ako kráľovná:
matka pre jej vlastné dieťa.
Svätá Mária, najdrahšia Matka, daj tejto žene svoje srdce,
ktoré je také plné lásky a pokory.
A ukáž jej, aká šťastná môže byť i jej rodina,
tak, ako si bola šťastná ty v betlehemskej maštaľke.
Ó, Pane, daj tejto žene svoju lásku, aby tvoju lásku
vedela dávať svojmu dieťaťu.
Tak sa toto dieťaťo narodí ako očakávané a milované
dieťa, ktoré môže svojím životom, priniesť ľuďom na
tejto zemi, tvoju večnú lásku.

Matka Terézia „Písané srdcom“

V pondelok, utorok a v stredu sú prosebné dni.
Závazný je jeden deň. Obsahom prosebných dní sú
prosby za úrodu.

Na budúcu nedeľu 20.mája bude zbierka na
katolícke masmédiá

Sväté omše v týždni po 6.Veľkonočnej nedeľi

15.V. utorok

18.00 na úmysel

16.V. streda

18.00 + Jozef Baxa, manž. Anna a rodičia

17.V. štvrtok Nanebovstúpenie Pána – prikázaný sviatok

18.00 za farníkov

18.V. piatok

18.00 + Miroslav Kročka a rodičia

19.V. sobota

18.00 Poďakovanie za zdravie a Božiu pomoc

Upratovanie kostola č.d. 421- 456

20.V. 7. Veľkonočná nedeľa

8.00 na úmysel

10.00 za vinohradníkov

Táto sv.omša bude pri kaplnke sv.Anny

Liturgický kalendár

14.V. pondelok	sv.Matej, apoštol, sviatok
15.V. utorok	sv.Žofia, panna a mučenica
16.V. streda	sv.Ján Nepomucký, kňaz, mučeník
17.V. štvrtok	Nanebovstúpenie Pána-prikázaný sviatok
18.V. piatok	sv.Ján I., pápež a mučeník
19.V. sobota	sv.Urban, pápež

Dôvodom slávenia Eucharistie však nesmie byť len rozvoj spoločenstva, ktoré predpokladá ako jestvujúce, aby ho upevňovalo a viedlo k dokonalosti.

Ján Pavol II.

SPOLOČENSTVO

Presvedčenie cirkevných otcov, ktoré Henri de Lubac výstižne zhrnul vo svojom výroku „Eucharistia tvorí Cirkev“, ešte neznamená, že slávenie Eucharistie je tým, čím máme v kresťanskom živote začínať. Z určitej nevedomosti sa často stáva, že hľadajúceho človeka zavedieme na omšu a nazdávame sa, že práve to je ten najlepší spôsob, ako ho zoznámiť s podstatou kresťanstva. Ak je to skutočne niekto, kto doteraz nezískal nijakú inú skúsenosť s Cirkvou, asi sa bude cítiť trochu bezradne, pretože nemôže chápať všetky tie pre neho zvláštne gestá, obrady a slová.

Na tento fakt, ktorý je pochopiteľný, upozornil vo svojej encyklike o Eucharistii Ján Pavol II. Ved' ani Pán, keď povolal svojich učeníkov, neuvádzal ich okamžite do tohto tajomstva našej viery, ale bol s nimi a vyučoval ich niekoľko rokov. Trvalo dosť dlho, kým boli učeníci schopní spolu s ním vstúpiť do večeradla - a to ešte neznamená, že celkom pochopili, čo sa tam vlastne stalo. A dokonca ani po zmŕtvychvstaní, keď sa pripojil ku dvom zo svojich učeníkov idúcim do Emauz, nepristupuje hneď k lámaniu chleba. Najprv vypočul ich sklamané nádeje, postupne rozohrieval ich srdce, keď im vykladal Písma. Až takto disponovaní boli pripravení a schopní prežiť stretnutie s ním v tajomstve Eucharistie.

Je preto úplne prirodzené, že sláveniu Eucharistie v Cirkvi predchádzajú normálne ľudské vzťahy, ktorými sa buduje dôvera a vytvára sa spoločenstvo. V atmosfére prijatia a pochopenia sme schopní učiť sa počúvať seba navzájom aj Božie slovo, uvedomovať si svoju slepotu a tvrdosť svojho srdca, učíme sa modliť. To všetko nás pripravuje na slávenie Eucharistie, ktoré je vrcholom života spoločenstva.

Ruky sú neodmysliteľnou súčasťou človeka, ktorou Boh Stvoriteľ obdaril ľudí, aby mu slúžili na prežitie. Človek ich však používa nielen na pozitívne ciele, ale, žiaľ, aj na negatívne. Rukou sa dá ničiť všetko čo má matériu, ale dá sa ňou i pomáhať, uzdravovať a požehnávať. Aj vo Svätom písme sa často spomína ruka, Božia ruka. V Knihe Jób sa nám dáva za príklad sám hlavný predstaviteľ, ktorý - aj v zdravujúcej situácii konštatuje, že ak sme z Božej ruky prijali dobré, prečo by sme nemali prijať zlé (porov. Jób 2, 10). **Židia sa modlili s rukami predpaženými a obrátenými smerom hore.** Bol to prirodzený prejav očakávajúci pomoc zhora. Neskôr sa kresťania modlili s roztriahnutými rukami, čo pripomínalo ukrižovaného Krista. Už Tertulian a svätý Cyprián však nabádali veriacich k miernosti pri rozpínaní rúk a v Tridentskom misáli sa z praktických dôvodov urobili zmeny týkajúce sa rozpínania rúk.

Podobne ako prosby k pánovi predkladal stredoveký človek so zopätými rukami, **aj my prednášajme svoje modlitby k Bohu so zopätými rukami.** Do liturgie sa toto gesto dostalo pri sľube poslušnosti novo vysväteného kňaza ordinárovi alebo pri sľuboch rehoľníkov generálnemu predstavenému. **Zopätie rúk s prekríženými palcami pri modlitbe symbolizuje úpenlivú prosbu v mene ukrižovaného Krista.** Na Východe tomu zodpovedajú ruky prekrížené cez plecيا. My si však v tomto čísle chceme povedať predovšetkým niečo o liturgickom geste - o liturgickom umývaní rúk.

Židia, ale aj kresťania mali zvyk umývať si ruky pred modlitbou. Hypolit píše: Kresťan nech si umýva ruky, kedykoľvek sa modlí. Toto gesto má dvojaký význam. Prvý je prakticky - umytie rúk pred prijatím obetných darov - a druhý symbolický. Symbolika tohto gesta hovorí, že obmytie rúk je obrazom čistoty srdca. Preto si celebrant pri príprave obetných darov umýva ruky.

Krásna a veľkolepá je reč ruky. Navonok ňou vyjadrujeme všetko to, čo prežíva naše vnútro - bolesť, trápenie, svoj každodenný kríž, ale aj radosť, že môžeme žiť v prítomnosti Boha, Pána života. Môže však hovoriť aj o lenivosti srdca a roztržitosti. Preto si pri liturgických sláveniach uvedomme, čo robíme a prečo to robíme, aby sa nám gestá nestali iba prázdny prejavom, ale aby naše vnútro bolo v súlade s vonkajškom. Pri umývaní rúk celebranta vzbudme si aj my túžbu byť blízko pri eucharistickom Spasiteľovi s čistým srdcom.

ANJEL MILOSRDENSTVA 27. augusta 1910 sa v mestečku Skopje (terajšie Macedónsko) narodilo albánskym rodičom dievčatko. Pomenovali ju Agnes Gonxha Bojaxhiuová. Dievčatko rástlo a keď malo dvanásť rokov, vedelo už, čo chce v živote robiť. Agnes sa rozhodla pomáhať chudobným.

Jezuitskí misionári v Bengálsku a Indii posielali domov správy o svojej práci. Práve oni inšpirovali Agnes k tomu, že aj ona chce pomáhať chudobným v Indii. Ako tínedžerka odišla z domova a pridala sa ku skupine írskych mníchov, ktoré šli na misiu do Kalkaty. Tu dostala meno „sestra Tereza“. Takmer dvadsať rokov žila v Kalkate, kde učila a pracovala ako riaditeľka školy.

Ale v roku 1946 sa stalo niečo, čo navždy zmenilo jej život. Ochorela. Domnievali sa, že má tuberkulózu - nákazlivú chorobu zasahujúca najmä pľúca, ktorá bola vtedy veľmi vážnym onemocnením. Preto ju poslali na liečenie do Darjeeling. Na ceste vlakom do Darjeelingu počula sestra Tereza Božiu výzvu, aby nasledovala Ježiša v službe tým najbiednejším a najchudobnejším z chudobných.

Absolvovala ošetrovateľský kurz a v najchudobnejšej štvrti Kalkaty učila deti. Keď pred kalkatskou nemocnicou našla na zemi ženu, napoly zjedenú larvami a krysami, sadla si k nej a ostala pri nej, kým nezomrela. Potom založila ústav pre umierajúcich, ktorí nemali naozaj nič a nikoho. Mohli sem prísť bezdomovci a vyvrheli spoločnosti a až do smrti bolo o nich postarané. Umyli ich a nakŕmili a umožnili im dôstojne zomrieť.

V roku 1979 bola Agnes Gonxha Bojaxhiuová - svet ju pozná ako Matku Terezu - odmenená Nobelovou cenou mieru. Prijala ju v mene „nechcených, nemilovaných a tých, o ktorých sa nikto nestará“, odetá do indického sári, ktoré si obliekla, keď začala slúžiť.

Matka Tereza dala chudobným všetko - aj seba. Keď niečo dostala, nenechala si to. Keď jej pápež Pavol VI. podaroval biele auto, predala ho na dražbe a peniaze použila v prospech malomocných v západnom Bengálsku.

Až do svojej smrti 5. septembra 1997 bola Matka Tereza, ktorá nevlastnila nič, jednou z najbohatších ľudí sveta, oveľa bohatšou než Bill Gates alebo Donald Trump. Na rozdiel od nich, jej bohatstvo sa nikdy nestratí a nikto jej ho nemôže ukradnúť.

Každý z nás je perom v Božej ruke, ktorým píše svetú listy plné lásky.

— Matka Tereza

Svätý Bernardín Sienský 20. máj

Siena, Perugia, Ferrara, Benátky aj hornaté kraje na hraniciach Švajčiarska poznali dobre meno jednoduchého františkánskeho mnícha. Zjednotil rozvadených občanov mestských republík, zmieril spory hroziace krviprelieváním, rozdúchal oheň viery a

vzájomnej lásky. Mnohí obdivovali jeho prítlačlivý vzhľad či živý štýl kázni, no jeho charizma pramenila z viery a úprimnej zbožnosti.

Po matkinej smrti a strate otca, ktorá postihla Bernardína Albizeschiho v ranom veku, sa oň starala zbožná príbuzná Diana. Tá ho vychovávala k láske k Bohu, Panne Márii i k blíznym. Mladý chlapec citlivo reagoval na jej slová. Raz sa stalo, že teta odmietla dať almužnu žobrákovi. Bernarda to zaskočilo a so slovami: „Nebudem jesť, ak tento človek ostane hladný!“ presvedčil tetu, aby neodmietla dať milodar. „Musím navštíviť svoju priateľku,“ tvrdil raz. Teta, zvedavá na dievčinu, sa pýtala na viac podrobností. „Je to najkrajšia panna,“ odvetil Bernard. V príbuznej skrslo podozrenie, a preto tajne nasledovala synovca na schôdzku. Aké však bolo jej prekvapenie, keď ho našla kľáčať pri mestskej bráne pod sochou Panny Márie.

Počas štúdia práva a teológie v Siene opatroval chorých. Keď v roku 1400 vypukol v meste mor, opustil školu a staral sa o nakazených, ktorých už všetci opustili zo strachu pred chorobou. So svojimi priateľmi pochovávali mŕtvych, navštevovali nemocnice a domy. Sám Bernard pri tejto práci ochorel, no po dlhom balansovaní medzi životom a smrťou sa z choroby dostal.

V tom čase dozrelo jeho duchovné povolanie a po rozhodovaní sa medzi rádom pustovníkov sv. Augustína a františkánskou rehoľou vstúpil do Kláštora sv. Františka v Siene.

Bernard viedol prísny asketický život. Napriek nevýraznému a chrapľavému hlasu cítil povolanie na kazateľskú činnosť. Spolubratia ho odhovárali tvrdiac, že kláštor je chudobný a nemá prostriedky na knihy. On sa však nedal, literatúru si požičal a postupným cvičením jeho hlas spevnel. V roku 1417 v Janove začal apoštolskú činnosť. Chodil pešo a kázal pod holým nebom neraz aj štyri hodiny. Zástupy poslucháčov sa natoľko rozšírili, že si so sebou musel nosiť prenosnú kazateľnicu. Sv. Bernard šíril úctu k Najsvätejšiemu menu Ježiš. Kvôli tomu si zhotovil plakety s písmenami IHS, ktorú na konci kázne dvíhal k nebu. Z tohto úkonu vznikol obľúbený obrad. Bývalý výrobca kariet, ktorý kvôli svätcovým kázňam odsudzujúcim hazardné hry prišiel o výnosný obchod, znovu postavil na nohy svoj podnik výrobou podobných plaket.

Sv. Bernard kvôli kazateľskej činnosti odmietol hodnosť biskupa. Zomrel cestou do Neapola v meste Aquila 20. mája 1444. Už o šesť rokov neskôr ho pápež Mikuláš V. vyhlásil za svätého.

Spracovala Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku